

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **G. J.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

**v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. srpna 2021, č. j.: OAM-498/ZA-
ZA11-ZA05-2021, ve věci mezinárodní ochrany,**

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 5. 10. 2021 domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jako zjevně nedůvodná.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

- 2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech. Má

totiž za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ve vazbě na § 2 odst. 4 téhož zákona). Dále porušil ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, ustanovení § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci - rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé. Žalovaný měl porušit i ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahy, jimiž byl žalovaný veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Žalobce je rovněž toho názoru, že bylo porušeno ustanovení § 12 a 14a zákona o azylu.

3. Žalobce nejprve shrnul svůj azylový příběh, přičemž zejména upozorňoval na to, že v době předchozí vlády byl vojákem. Po změně vlády začal být kvůli této skutečnosti pronásledován. Lidé na něj házeli kameny, čelil posmívání a situace se neuklidnila ani poté, co se odstěhoval do města Tbilisi. Proto raději ze země vycestoval.
4. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu z toho důvodu, že ten neprokázal, že by v jeho případě nebyla Gruzie bezpečnou zemí původu. Dle názoru žalovaného se žalobce může obrátit na státní orgány a žádat o pomoc, neboť je toho názoru, že právní systém v Gruzii poskytuje dostatečné záruky ochrany jednotlivců. Žalobce ve své výpovědi ovšem uváděl, že se na policii i na ministerstvo vnitra obrátil, nicméně mu stát žádnou ochranu neposkytl. Žalovaným uváděné možnosti ochrany a právní záruky jsou toliko možností formální, která v praxi nefunguje, je prakticky nedosažitelná, jak lze demonstrovat na případě žalobce. Ačkoliv tak pro řadu osob může být Gruzie bezpečnou zemí původu, v případě žalobce tomu tak není.
5. Žalovaný své závěry, že žalobce může získat účinnou ochranu v Gruzii, nijak neodůvodnil, z jeho odůvodnění nijak nevyplývá, zda marné snahy žalobce vůči státním orgánům vzal v potaz při samotném posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
6. Rozhodnutí je obecného charakteru bez konkrétní provázanosti s individuálním případem žalobce. Žalovaný, který Gruzii považuje za bezpečnou zemi původu, není zbaven povinnosti zkoumat, zda v případě žalobce není situace odlišná. Žalovaný nadto vycházel pouze z jednoho materiálu s názvem Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav - listopad 2020. Žádné další informace si v tomto směru neopatřil. Žalovaný ovšem má povinnost si ve smyslu ustanovení § 23c písm. c) zákona o azylu opatřit přesné a aktuální informace o státu, jehož je žadatel občanem.
7. Žalobce konečně upozornil, že postup, kdy žalovaný pouze shromáždí informace o právním systému a konkrétně případ již nezkoumá, není v souladu se závěry učiněnými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007- 129.
8. V závěru navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
9. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že žalobcem bylo dne 6. 10. 2021 rovněž navrženo, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Tento návrh byl odmítnut z důvodů vysvětlených v usnesení nadepsaného soudu ze dne 20. 10. 2021, č. j. 30 Az 11/2021-18.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 4. 10. 2021 nejprve shrnul skutkový stav projednávané věci a obsah žaloby.
11. Konstatoval, že s námitkami, které žalobce v podané žalobě vznesl, nesouhlasí. Při rozhodování věci vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce tvrdil a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Rovněž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a má za to, že rozhodnutí odpovídá konkrétním okolnostem daného případu, nadto je patřičným způsobem odůvodněno.
12. Shrnuje, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění (dále jen „Vyhláška“), Česká republika považuje v současnosti Gruzii, s výjimkou Jižní Osetie a Abcházie, za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Odkázal v tomto na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, z něhož vyplývá, že odpovědnost za prokázání nedodržování mezinárodních závazků a porušování práv občanů bezpečných zemí leží právě na samotných žadatelích, přičemž doplnil, že uvedeným požadavkům pro unesení důkazního břemene a břemene tvrzení žalobce v řízení o mezinárodní ochraně jednoznačně nedostál.
13. Dále upozornil, že žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země. Za této situace žalobce jako občan Gruzie se může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Žalobce se sice na určité orgány obrátil, a to s negativním výsledkem, ale jak vyplynulo ze zprávy Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020, ve svém domovském státě zdaleka nevyužil všechny dostupné mechanismy pro svoji ochranu před vnímaným příkořím, a proto nebylo možné jeho žádost hodnotit jako důvodnou.
14. Na základě shora uvedeného navrhl žalobu zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem strana žalovaná i strana žalující nevyjádřila nesouhlas. Soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
16. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 10. 7. 2021. Dne 19. 7. 2021 poskytl k předmětné žádosti bližší údaje. Narodil se dne 18. 8. 1988 v obci Akhmeta v Gruzii, hlásí se rovněž ke gruzínské národnosti. Žalobce vyznává pravoslavné křesťanství. Je sympatizantem Sjediněného národního hnutí. Je svobodný, v Gruzii pobývá jeho dcera. Ve vlastní naposledy žil ve městě Tbilisi. Ze země odjel dne 20. 4. 2021. Z Gruzie letěl do Polska a po dvou a půl měsících pokračoval do České republiky autobusem. V roce 2018 pobýval bezvízově v Polsku, nebyla mu udělena ani víza či povolení k pobytu v jiných státech. Jedná se o jeho první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Je zdravý, má aktuálně určité problémy s oteklou nohou. Důvodem k žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo to, že v minulosti byl vojákem, ale kvůli sympatiím k předchozí vládě na něj byl vyvíjen tlak.

Také má ve vlasti dluhy. Českou republiku si jako cílovou destinaci vybral proto, že je to klidná země a je možné zde požádat o mezinárodní ochranu. I přesto, že posledním místem jeho bydliště bylo město Tbilisi, hlášen k pobytu byl v okrese Akhmeta. Z důvodu jeho sympatií k předchozí vládě byl vesničany a sousedy sledován, ti po něm házeli kameny, chodili k němu domů a posmívali se mu. Tyto problémy neustály ani po jeho přestěhování do města Tbilisi. Žalobce je toho názoru, že své dluhy vyřeší, ale potřebuje určitý čas přechkat mimo vlast, aby se lidé, kteří mu vyhrožují, uklidnili. Poté by se vrátil. Žalobce nikdy neměl problémy se státními orgány nebo bezpečnostními orgány ve vlasti. Nikdy nebyl trestně stíhán, neměl ani žádné problémy s vycestováním. I přesto, že popisované potíže započaly již v roce 2011, vycestoval až nyní. Konstatoval, že v posledních dvou letech se situace vyhroutila tak, že nemohl ani svou dceru odvézt do školy. Žalobce chtěl podat stížnost na policii, ale ta nebyla přijata. Na postup policejního orgánu si nikde nestěžoval. Dále psal na ministerstvo vnitra, ale nedostal žádnou odpověď. Poté, co se situace uklidní, rád by se do vlasti vrátil.

17. Ve správním spisu byly dále založeny materiály, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálu Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z listopadu 2020. Dále vycházel ze všech vyjádření žalobce, který ten v průběhu řízení před správním orgánem učinil.
18. Možnost seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dána dne 20. 7. 2021. Žalobce této možnosti nevyužil, nenavrl žádné další podklady pro rozhodnutí ani proti způsobu získání podkladu založeného do správního spisu nevznesl žádné námítky.
19. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
20. Zároveň podotýká, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. června 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54 nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. července 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42 (veškerá judikatura citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
21. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neboť shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu.
22. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly v případě žalobce nadávky, výhrůžky a hrubé chování ze

strany jeho okolí z toho důvodu, že sympatizoval s (bývalou) vládou Sjediněného národního hnutí.

23. Krajský soud upozorňuje, že posuzování nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je tzv. zkráceným řízením. V tomto případě musí být rozhodnuto nejpozději do 90 dnů ode dne poskytnutí podrobnějších údajů k žádosti. Dlužno dodat, že této povinnosti žalovaný dostál a rozhodl v zákonné lhůtě. Zároveň je třeba podotknout, že vzhledem ke specifické povaze a rychlosti tohoto řízení platí, že u rozhodnutí vydaných podle § 16 zákona o azylu přezkoumává správní orgán i soud pouze to, zda byly dány důvody pro aplikaci tohoto ustanovení. Nezkoumá již, zda byly dány důvody podle § 12 až § 14a zákona o azylu. *„Jakkoli tak neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu, jejichž žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, začasto v žalobě a následně v kasační stížnosti zdůvodňují, proč u nich byly dány důvody podle § 13 či § 14 azylového zákona, popřípadě dodávají zcela nová tvrzení, jež mají dokazovat jejich odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 azylového zákona, soud může posuzovat již jen to, zda bylo namíste jejich žádost na podkladě tvrzení v ní obsažených zamítnout podle § 16 azylového zákona či nikoliv“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 1 Azs 8/2003 - 90).
24. Soud byl proto v rámci přezkumu omezen na zodpovězení otázky, zda si žalovaný opatřil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu věci a zda mohl, na základě tvrzení žalobce učiněného v průběhu správního řízení, konstatovat nedůvodnost jeho žádosti. Shodné závěry zastává i Nejvyšší správní soud: *„Pokud stěžovatelka pouze obecně namítá, že krajský soud i správní orgán nesprávně posoudily právní otázku, zda lze na její případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a že správní rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, posoudí Nejvyšší správní soud, zda si správní orgán opatřil dostatek důkazů, na jejichž základě zjistil přesně a úplně skutkový stav věci, a zda je vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 7 Azs 52/2003 - 44). Nadepsaný soud má za to, že závěry plynoucí z citované judikatury jsou přílehlavé i k předmětné věci, a to i v kontextu samotného smyslu a cíle, který na toto zkrácené řízení klade právní úprava.
25. Samotné podmínky pro učinění závěru o zjevně nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany upravuje ustanovení § 16 zákona o azylu. Jeho odstavec 2 stanoví, že: *„Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“*
26. Odstavec 2 ustanovení § 16 zákona o azylu tak upravuje oprávnění zamítnout žádost jako zjevně nedůvodnou, přichází-li žadatel ze státu, který je považován za bezpečnou zemi původu, pokud žadatel neprokáže, že v jeho individuálním případě zemi nelze považovat za bezpečnou. Předpokladem pro aplikaci tohoto institutu je zařazení daného státu na seznam bezpečných zemí původu (více viz k § 86 odst. 4 zákona o azylu). Je proto zcela v dikci žadatele o udělení mezinárodní ochrany, aby prokázal, že konkrétně v jeho případě zemi původu za bezpečnou považovat nelze. Vzhledem k tomu, že je v průběhu správního řízení se žadatelem o mezinárodní ochranu vždy prováděn pohovor, nejlepší příležitostí je uvést případné obavy či předložit důkazy právě během pohovoru [srov. obdobně C-69/10 Brahim Samba Diouf (zrychlené řízení)]. Jak bylo nastíněno shora, v případě aplikace bezpečné země původu se dále neposuzuje, zda by žadatel mohl být

vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a citovaného zákona, protože toto zkoumání je nadbytečné. V tomto ohledu prošla hodnocením daná země původu při zařazování na seznam bezpečných zemí původu a při jeho pravidelném přezkumu či aktualizaci.

27. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je, jak již bylo nastíněno shora, vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Krajskému soudu v tomto směru nevyvstaly žádné pochybnosti. V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, která je v souladu s ustanovením § 2 bod 14 Vyhlášky považována Českou republikou s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie za bezpečnou zemi původu. Dlužno dodat, že tento podklad vychází celkem z 20 zdrojů, které své závěry opíraly o situaci, která panovala v Gruzii mezi lety 2014 – 2020. Jednalo se o zcela aktuální materiály, které vycházely ze zdrojů, jenž stanovuje čl. 8 odst. 2 tzv. kvalifikační směrnice. Krajskému soudu ani z obsahu tohoto podkladu nevyvstala pochybnost v tom směru, že by snad Gruzie za tzv. bezpečnou zemi původu neměla být shledána. Podmínka tzv. bezpečné země byla tedy bezesporu v daném případě naplněna.
28. Druhou podmínkou pro konstatování zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany je pak to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho individuálním případě stát jeho původu za takovou zemi (bezpečnou zemi původu) považovat nelze.
29. Žalobce je toho názoru, že v projednávaném případě nelze jeho zemi původu považovat za bezpečnou. Má totiž za to, že žalovaný nezdůvodnil, jak lze v jeho případě docílit účinné ochrany. Žalovaný se také neměl vypořádat tvrzením, že se žalobce dvakrát obrátil na státní orgány o pomoc, která ovšem nebyla poskytnuta.
30. Krajský soud se po pečlivém posouzení předmětné věci musel ztotožnit se závěry učiněnými žalovaným, přičemž v tomto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud shrnuje, že žalobce celý život pobýval v oblasti Gruzie, která není zasažena žádným ozbrojeným konfliktem, nebyl nijak politicky aktivní (ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu) a je zcela zdrav (dočasné záležitosti s dolní končetinou nelze považovat za azylově relevantní). V pohovoru k předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvod vycestování z vlasti shledal to, že měl problémy s místními, kteří jsou na něj v důsledku jeho politického přesvědčení nevraživí. Doplnil také, že krom výše uvedených problémů má nějaké dluhy, které je ale schopen si vyřešit sám. Žádné jiné problémy v Gruzii nemá a pouze čeká na to, až se napjatá situace v sousedství uklidní a on se bude moci vrátit znovu do vlasti.
31. Krajský soud poukazuje na to, že žalobce svá tvrzení nedoložil jediným důkazem, který by svědčil o určité hrozbě v zemi jeho původu, či o tom, že se aktivně snažil získat pomoc státních orgánů a tato snaha byla bezúspěšná. Dlužno dodat, že ani argumentace žalobce v žalobě nenabízela nic, z čeho by snad bylo možno určitou hrozbu (ve smyslu azylového zákona) dovozovat. Krajský soud se v tomto nadto ztotožňuje se závěry žalovaného, že v případě, kdy by čelil bezprostřední hrozbě, či nečinnosti policie a ministerstva, existují v Gruzii i další instituce, které mu mohou aktivně pomoci.
32. Žalobce ale v první řadě zcela ustoupil od toho, aby svá vyjádření jakkoliv prokazoval, byť je to ve smyslu ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu jeho povinností. V tomto

směru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19, z něhož vyplývá, že: „*Smyslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně. Jestliže žalobce v dané věci tvrdil a prokazoval nepříznivý stav justičního systému v Mongolsku a stěžovatel měl sám takovou aktuální zprávu k dispozici, pak bylo namíste se s jeho tvrzeními a všemi důkazy založenými ve spise konkrétně vypořádat, a to zejména s tím, zda po návratu stěžovatele do domovského státu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy v podobě mučení za účelem přiznání se k trestnému činu, nebezpečí uvěznění a nelidského či ponižujícího zacházení ve věznicích.*“ Nelze přehlédnout, že smyslem citovaného rozsudku je zejména zvýraznit důležitost zpráv a aktuálních podkladů, která žadatel o mezinárodní ochranu v rámci správního řízení předloží. Žalobce však nepředložil nic (byť mu k tomu byl dán prostor) a s jeho tvrzeními se žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí (viz zejména str. 3 napadeného rozhodnutí), ačkoliv žalobce namítal opak. Dlužno dodat, že žalobcem citovaná judikatura nereflexuje jeho procesní situaci a je tedy k projednávanému případu nepřihodná. Je tomu tak proto, že v případě žalobce se, jak bylo předestřeno shora, jednalo o problematiku posouzení institutu bezpečné země původu. Řízení o této otázce je tzv. zkráceným řízením, které má specifika vysvětlená shora. Nadepsaný soud má za to, že správní orgán se od zákonného procesního postupu neodchýlil.

33. Již jen na základě výpovědi žalobce a dlužno dodat, že ani z obsahu podané žaloby, nelze naznat, že by Gruzie nebyla v jeho případě zemí bezpečnou. Žalovaný si ve vztahu k výpovědi samotného žalobce navíc opatřil adekvátní a aktuální informace z listopadu 2020 (viz výše) [dle požadavků tzv. kvalifikační směrnice, a tedy zároveň ty, jež jsou v souladu s ustanovením § 23c písm. c) zákona o azylu], které prokazují, že Gruzie je poloprezidentská republika, volba prezidenta se konala v souladu se základními svobodami a zásadami politické soutěže. Neprobíhá zde žádný aktivní mezinárodní nebo vnitřní konflikt a ochrana proti pronásledování a špatnému zacházení je upravena prostřednictvím řady zákonů, jejichž přijímání bylo téměř vždy prováděno v součinnosti s Radou Evropy a dalšími mezinárodními organizacemi. Ústava země garantuje základní lidská práva a svobody. Gruzínští občané mohou ke své obraně použít řadu legálních prostředků, včetně podání stížností ke státnímu zastupitelství a dalším justičním institucím. Rovněž v zemi funguje osoba ombudsmana a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případech porušení práv jednotlivců.
34. Krajský soud by rovněž upozornil na závěry, které k situaci v Gruzii podává i aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu: *Obdobnými situacemi gruzínských občanů, jejichž žádost o mezinárodní ochranu žalovaný zamítl podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávných usneseních ze dne 30. 9. 2020, č. j. 9 Azs 185/2020 - 30, a ze dne 12. 11. 2010, č. j. 1 Azs 318/2020 - 30. Obecně k institutu bezpečné země původu se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, či v usnesení ze dne 14. 3. 2014, č. j. 5 Azs 23/2013 - 19. V posledním zmíněném usnesení Nejvyšší správní soud akcentoval, že „[s]myslem institutu bezpečné země původu je zrychlit řízení o udělení mezinárodní ochrany v případech, kdy žadatelé přicházejí ze země, ohledně níž lze předpokládat dodržování standardů ochrany lidských práv. Jelikož se jedná o institut, jenž z hlediska přezkumu tvrzených skutečností*

nenabízí totožnou úroveň ochrany jako běžné nezkrácené řízení, je třeba k jeho užití přistupovat uvážlivě a zodpovědně.“ „Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že v posuzované věci městský soud citované judikaturní závěry zohlednil. Není pochyb o tom, že Česká republika považuje Gruzii za bezpečnou zemi původu a stěžovatel neuvedl žádná tvrzení, která by byla způsobilá tuto vyvratitelnou domněnku zpochybnit.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2020, č. j. 1 Azs 309/2020 – 39).

35. Krajský soud je toho názoru, že žalovaný vzhledem ke všemu, co vyšlo najevo (viz výše), posoudil předmětnou žádost žalobce zákonným způsobem a v rozsahu, který stanovuje ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. K dané věci si na základě toho, co přímo vyplynulo z pohovoru se žalobcem, obstaral dostačující podklady pro to, aby mohl jeho žádost vyhodnotit jako zjevně nedůvodnou.
36. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítanou nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil i podložil svůj závěr o tom, že v daném případě byly naplněny podmínky ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu pro zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, tj. že byla splněna i žalobou rozporovaná podmínka, že rovněž v případě žalobce lze považovat Gruzii za bezpečnou zemi. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu ani nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. ledna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: I. S.